

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1059: Có Chúng Sanh Để Độ, Có Pháp Để Thuyết

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 092)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Có chúng sanh để độ, có pháp để thuyết.】

Điều này chúng ta cũng thường hay thấy trong các kinh điển, hơn nữa, Phật khắp nơi đều khích lệ chúng ta phải phát tâm. Như Tứ Hoằng Thệ Nguyên đã chỉ rõ, khuyên chúng ta phải phát nguyện: “Chúng sanh vô biên thệ nguyện độ”, cho nên có thể thấy được là có chúng sanh để độ, chúng ta cần phải phát cái tâm này. “Là y theo Tướng mà nói”, tức là từ trên mặt Tướng mà nói. “Tịch nhi thường chiếu” (Vắng lặng mà thường soi chiếu), ở đây là chú trọng nơi chữ “Chiếu”. Chiếu là đối với Tướng, Tịch chính là Tâm Tánh. Từ trên Tướng mà nói, thì có chúng sanh để độ, có pháp để thuyết; từ trên Tánh mà nói, thì không có pháp để thuyết, không có chúng sanh để độ. Những đạo lý và sự thật này, chúng ta cần phải tường tận, phải thật hiểu rõ. Nếu như quý vị không hiểu rõ thâm nghĩa này, khi nhìn thấy Phật giảng kinh thuyết pháp, quý vị sẽ cho rằng lời của Phật không thể nghe được.

Lúc tôi vừa mới học Phật, tại Đại học Đài Loan có một vị giáo sư tên là Nhan Nhất Bình. Tên của ông ấy tôi vẫn còn nhớ rất rõ, cũng là người có danh tiếng, một vị giáo sư có chút tiếng tăm. Ông ấy bèn nói với tôi: “Lời của Phật không thể nghe được đâu”. Tôi hỏi tại sao vậy? Ông bảo rằng ông đã từng đọc qua “Kinh Kim Cang”. Tôi hỏi: “Kinh Kim Cang” thì thế nào? Ông bảo “Kinh Kim Cang” giống như nửa thùng nước vậy, đổ qua đổ lại, lặp đi lặp lại nhiều lần, trước sau tự mâu thuẫn với nhau. Mới nói có pháp để thuyết, lát sau lại nói không có pháp để thuyết, ông bảo lời Phật giảng cứ điên đảo. Ông không biết là do chính mình chưa hiểu, thật đúng là “lấy tâm luân hồi mà đo lường biển Viên Giác”, tôi thật may là đã không nghe theo lời của ông ấy. Khi ấy chúng tôi là học trò, ông ấy là giáo sư; chúng tôi nghe lời ông nói, tuy biết là ông không đúng, nhưng cũng không dám đi biện bạch với ông, cũng không tiện vặn vẹo

hay cãi lý với ông, thế nhưng trong lòng hiểu rõ là ông ấy đã sai rồi. Những người có kiến giải giống như ông ấy, quả thật là nhiều lắm, có quá nhiều! Cho nên, đây chính là phỉ báng Đại Thừa. Ông cũng không phải là có ác ý, mà là bản thân ông quả thật đã nhìn sai, nhưng ông cứ tự cho rằng mình đã nhìn rất chuẩn xác, không hề nhìn sai. Điều này hoàn toàn là “Y văn giải nghĩa, ba đời chư Phật đều kêu oan uổng”. Đó là một vị giáo sư đại học đấy.